

פרשת בהעלותך - מותר לשנות אסור לאבד את הדעת והעקביות

מייד לאחר שאהרון מצטווה על ידי האל, על אופן הדלקת המנורה, הפרשה מעידה ש "ויעש כן אהרון אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר ציוה ה' את משה". לאמור אהרון ממלא אחר הוראות האל, באופן מדויק. באשר זאת כותב רש"י "להגיד שבחו של אהרון שלא שינה". רבים שואלים, בצדק, לכאורה, במה שבחו גדול? בזה שאהרון שלא שינה! דומה הדבר למפקד בצבא הנותן פקודה לחייל בצבא נורמאלי, הפקוד מבצע את הוראות המפקד. לא היינו מצפים לסירוב פקודה. לכאורה, אין בכך כל שבח! אם נחזור לפרשתנו נתמה הרי לא היינו מצפים מאהרון הכהן שיעשה את הדלקת הנרות הפך ממה שצווה על ידי האל! יתר על כן, דמותו של אהרון, העולה כאן בפרשתנו על פי רש"י "שלא שינה". אינה עולה בקנה אחד כפי שזו מתוארת בשורה של מדרשי חז"ל!

מהווי ידוע על דמותו של הארון שעושה שלום ורוחף שלום כדברי המדרש "מלמד שהיה אהרון מהלך בדרך, פגע באדם רשע ונותן לו שלום. למחר ביקש אותו האיש לילך ולעבור עבירה, אמר: אוי לי, איך אשא עיני אחר כך ואראה את אהרון? בושתי הימנו, שנתן לי שלום - ונמצא אותו האיש מונע עצמו מן העברה." (ילקוט שמעוני לפרשת חוקת) דווקא מטעם 'אהרון המשנה' נקשרה בדמותו של אהרון סגולת השלום: "הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורוחף שלום ומשים שלום בין איש לאשתו..." (אבות דר' נתן י"ב, א')

באשר זאת, נראה להציע, שיחנו ערך יסודי באישיותו של אהרון. אישיותו של אהרון הייתה מעוגנת היטב בתודעה עצמית גבוהה, במצבי שפל ובמצבי התרוממות, ומשום כך חייו של אהרון היו מושתתים בעקביות יוצאת מגדר הרגיל. הן ברגעי אקסטאזה והתלהבות והן ברגעי שיגרה, אהרון גילה מודעות עצמית וערך לעצמו ולסביבתו.

באשר זאת מסביר השפת אמת (ר' יהודה אריה ליב אלטר) שמדרך העולם שבפעם הראשונה האדם מתעורר ומתלהב לדבר מצוה. אבל משכבר התרגל לה - ההתלהבות מתנדפת, אבל לא כן אהרן "שלא שינה" כלומר אהרון עשה בכל ימי חייו את המצווה באותה התלהבות והרצינות של הפעם הראשונה "לאמור, השגרה, חיי היום יום, עלולים, לא פעם, להביא את האדם לאיבוד המודעות, הכרת ערך שבחיי שעה וההנאה בהם ומתוכם. מאידך, ברגעי אקסטאזה והתלהבות ישנה סכנה שהאדם יתקשה לשמור על קור רוח. בקיצור יש לגלות תודעת עצמית ויתר זהירות גם ברגעי אקסטאזה. מספרים שדרכו בקודש של רבי זושה היה לעשות את המצווה בשמחה רבה ומתוך התרגשות והתלהבות עצומה. בשעת קיום מצוות היה רוקד מפזז ומכרכר. פעם אחת בליל חנוכה התלהט כל כך בעריכת מנורת חנוכייה, ומגודל ההתלהבות מעדה ידו ונתקלה בחנוכייה נפלה לארץ ונשפך השמן. אמר לו באותו רגע אחיו רבי אלימלך "זושה אחי כל ימי היה קשה לי פירושו של רש"י על הפסוק זה 'להגיד שבחו של אהרון שלא שינה'... שהרי ודאי גם אהרון הכהן הגדול כשבא לקיים מצוות ה' היה מלא רגש והתפעלות עצומה ומכל מקום עשה העבודה בזהירות בנחת את המנורה לא הפך ואת השמן לא שפך..."

דומה שהעולם המודרני שבתוכו אנו חיים מטלטל אותנו בין שני הקטבים הללו. בין רגעי אקסטאזה ריגוש והתלהבות ובין חיי שגרה ועשייה בנאלית בחיי היום יום. נראה שבמקום מלמד אותנו אהרון הכהן דבר בסיסי בחיינו ובחיי עבודת ה'. לא לאבד את הראש. יש, בשני הקטבים, לגלות מודעות עצמית ערך שבחיי שעה, הערכה למעשים הכי שגרתיים, לדעת למצוא הנאה בהם ומאידך גם ברגעי התלהבות לדעת שמחר תזרח השמש אבל גם תשקע השמש המחודש בטובו בכל יום. ברוך ה' יום יום. זהו שבח גדול.

שבת שלום

שרון שלום
רב קהילת קדושי ישראל